

[Iver Poulsen.]

I dag står det sådan til, at en landmand, der driver en ejendom på 20 tdr. land, har en indtægt, som svarer til halvdelen af den gennemsnitsindtægt, industriarbejderen har. Der er ikke noget at sige til, at disse mennesker flygter fra land til by, og når denne flugt bliver endnu mere omfattende, når det ikke længer kan betale sig at dyrke Danmarks jord, er det ikke mere blot et landbrugsspørgsmål, men et nationaløkonomisk spørgsmål, som man ikke længer kan skyde til side, men må tage meget alvorligt på.

Vi er blevet betegnet som reaktionære, og det må vel have noget med vort syn på den sociale lovgivning at gøre. Jeg har set i et blad før valget, at vi endog var så reaktionære, at vi ikke engang ville have en folkepension her i landet; jeg kunne godt have ønsket mig, at hvad der blev sagt forud for valget om reaktion, sort reaktion, var blevet ude i valgkampen og ikke var blevet taget med herind, men når det ærede medlem hr. Baunsgaard nu har villet trække det frem, regner jeg med, at det også må gælde vort syn på den sociale lovgivning.

Jeg vil i dag da sige, at vi er af den opfattelse, som jeg nævnte før, at vor sociale forsorg er drevet for vidt, når op til 100 pct. af den danske befolkning skal have offentlig understøttelse under en eller anden form. Men så er der én ting til, der træder ganske klart frem: at samfundet har været god ved de mange, som enten kan sætte en stærk organisationsmagt bag et krav eller også kan tilbyde mange stemmer for politikernes velgørenhed for skatteydernes penge; samtidig sidder der mange andre grupper af medborgere rundt omkring, som er glemt, fordi de er for få, ikke har kunnet gøre sig politisk gældende — jeg behøver ikke at nævne grupperne; enhver herinde ved, hvilke grupper der tænkes på.

Hvad folkepensionen angår, siger man også, at vi er reaktionære, fordi vi ønsker folkepensionen overført fra det nuværende forsørgelsesprincip til forsikringsprincippet. Jeg vil i den forbindelse sige, at jeg så i et blad, at LO ved forhandlingerne i foråret ønskede at få oprettet en fond, hvortil arbejdere og arbejdsgivere hver skulle yde et ugentlig bidrag. Denne fond skulle så

bruges som et ekstra tilskud til folkepensionen. Det er meget interessant, at LO netop nu har optaget det princip, som professor Vinding Kruse udarbejdede sit forslag på: små ugentlige bidrag — nøjagtig det samme princip for gennemførelse af en folkepension for LOs medlemmer. Når først man har antaget dette princip, må vel betegnelsen reaktionær i denne forbindelse blive vasket af de uafhængige. Som det er nu, inddeler man befolkningen i grupper. Man rejser ganske unødige skel i den danske befolkning, hvor klasseskellene efterhånden er fjernet. Jeg tillader mig at bruge en inddeling, som et tidligere medlem af det høje ting, professor Thorkil Kristensen, brugte netop ved første behandling af folkepensionsloven. Han inddelte befolkningen i tre grupper: maksimumspensionister, minimumspensionister og de andre — tjenestemændene. Det er efter vor opfattelse en meget uheldig inddeling, for den viser, at den, der arbejder hårdt og flittigst, betaler mest til folkepensionen, men den dag, da vedkommende kommer og skal have sin folkepension, betales hans flid med stadig faldende folkepension. Det er den belønning, det danske samfund giver folk, som gør en indsats for sig selv og samfundet. Og så er det så uheldigt efter det princip, vi nu har, at man skal hen og bede om sin folkepension; man skal søge om den. Efter vor opfattelse skal det ikke være noget, man skal bede en offentlig myndighed om. Man skal afvente svar, og svaret kan først gives, efter at den offentlige myndighed har gennemrodet vedkommendes private sager og set efter, hvor flittig og sparsommelig han har været, og hvis man så har været for sparsommelig, så man har en lidt større indtægt, får man den besked, at man ikke kan blive maksimumspensionist, men skal ned på de lave satser. Det er en meget uheldig måde at belønne flid og sparsommelighed på. Her kommer vi til at stå over for selvpensionisternes og alderdomsopsparernes problem. Ingen vil vel benægte, at det er befolkningsgrupper, som er af den allerstørste betydning for samfundet, netop fordi de har foretaget denne opsparing under afsavn i det daglige. Men det straffes de for, idet de ikke kan få maksimumsbeløbet i folkepension.

Folkepensionen bør efter vor opfattelse anlægges efter forsikringsprincippet. Vi har